אמר רב יהודה זה אהל . בשבת פרק רבי עקיבא (דף ג) איכא ספרים דגרסי זה האוכל ופריך והתניא הטורים והאוכל ומימה דהתנן
תול בפרק המוציא (שם פ:) וי"ל דתרי גווני תול הוי לכנין וחד לתפיסה וכטום ואתי שפיר להאיכא גירסא במסקנא דקאמר אלא
מאי טורים אהל ולא קאמר אלא לעולם טו' : **והתניא** הטורים והאהל . פי' לענין שביעית נעשית אכל לפי גירסא הספרים דשבת
דגרס הטורים והאוכל ומימה היא לענין מה נעשית ולא לענין הוצאת שבת הא קאמר רבי יהודה דטורים כדי להעביר בו את
הכתם והך שיטורא לא שייך רק מהני
ז' מיני סמנים ומיהו אפשר דרבנן
אית להו דטורים ואוכל הרלוין לתפיסה
וכטום אית להו חד שיטורא לענין שבת
ורבי יהודה פליג אטורים לחוד
וקאמר כדי להעביר בו את הכתם :
כבריתא . פירש"י נפרים וקן
בערוך" אם ונפרים
תרגום אשמת וכבריתא (הלכות יח)
והקשה הר"ר יעקב מאורליינ"ש
בשבת כי פריך כבריתא מי איכא ליה
שביעית לפרוך ממתני' דשבת דתנן
בפ' המוציא (דף מח:) שיעור
אחרינא בנפרים וחפש כדי לסתום
נקב ומיהו לא קשה דכמה מקומות
מלי למפרך ממשנה וכמהפיכה יותר
פשוטה מן הבריתא פריך מינה ושוב
כיון שסידר הש"ס הכא הוכחה מה
והוקבעה: **כל** אחין ט עיקר . פירש
בקונטרס במסכת עבודה זרה
(דף יז.) עיקר המתקיים בתרן
בימות החמה ובימות הגשמים וזה
קשה דא"כ תבואה לא יהא טהא
בה שביעית שאינה מתקיימת בימות
הגשמים ונראה כמו שפירש הכא
אחין ט שורש בתרן כמו נפרים וגם
מה שפירש סס תורייתא מין תא
כדאיתא בראש הנזה (דף כג.) שיטה
תוריתא זה איט נראה דבמסכת
ע"ז (דף יז.) פריך מי הכא ומי
איכא ליה שביעית והתניא ט' והרי
ולאי לאתא יש ט שורש על כן נראה
כמו שפי' רש"י בשבת (דף ג.) שאות
כעין מחשורת לריף שקורין אט"ס
ומין קרקע הוא וכמו נפרים הוא
שאינו נשרש בתרן : **רבי** גווני אהלא . תימה לספרים דגרסי בשבת (שם) והתניא הטורים והאוהל אמאי לא מפני מעיקרא תרי גווני
תול כדמפני במסקנא נמי אהל וי"ל דקיש ליה להש"ס דלא הוו תרי גווני תול לכטום : **"הטבילו** ועשה על נביו מהרות כי' הרי זה
נבע . אין נפרש הרי זה ודאי נבע כדפירש בקונטרס בפרק אלו נבעות מיתות (סנהדרין דף מט:) דאם כן לקמן אמאי קאמר אכל מהרות שאחר
תכבוסת שניה עמאות הלא כיון שלא עבר מתחלה בז' סמנים ודאי נבע הוא ושוב כי פריך לקמן לר"ל דאמר בלוע שיטול לגאת ע"י הדחק
לא בעיה בלוע ממאמינן להרי זה נבע מאי פריכה היא הרי היא ודאי נבע ואין כאן טומאה כלל ואתאי נקט נמי והטבילו אפי'
הכא איכא ספק ספקא מלבר טעמא דבטול דשמא נבע הוא כיון דלא עבר ואם תמלי לומר דרש הוא אימא מעלמא אתא הילכך
מטהרינן אפילו למפרע אבל טעמא דבטול אחר לא מהני דגבי דם נדה דקאמר מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו איט אלא לטהר מכאן
ולהבא אבל למפרע טמא מדרבנן הואיל והקיפד שסבור שיטול לגאת ע"י ז' סמנין ואכתי לא בטלו ואע"ג דמן התורה טהור דהואיל ואין
סופו לגאת ע"י ז' סמנין נתבטל אבל כאן כיון דאיכא ספק ספקא ובטול טהור אף מדרבנן למפרע ומיהו מעשה ספק ספקא אחר לא הוה
מטהרינן ליה מי לאו טעמא דבטול משום דלגבי דם מעופה כדאמרינן בפרק קמא (נזיר דף ג.) בעפר לא נתעסקה בשוק של עכומים
לא עבדה אלא דם מהכא אחת דעל כרחך בלא טעמא דבטול אע"ג דבטל לגאת ע"י הדחק בלוע אם מטעם ספק ספקא מדנקט הטבילו אע"ג דמקילינן בשאר
ספק ספקא ומשום הכי פריך מינה לר"ל דבטל אע"ג דיכול לגאת ע"י הדחק בלוע ואם תאמר אכתי למה לי הטבילו כיון דטהור מטעם
בטול וספק ספקא וי"ל דנהי דכשאתיינן הכגד נתבטל מיהו בשהו לה לא נתבטל ובשהו לה נעם הכגד ומשום הכי צריך להטבילו
ושוב יש לומר הרי זה נבע בעיטות דם בעלמא ונתבטל ולא נעמרך לטעם ספק ספקא והשתא נתפרש טעם בטול במשנה דמינה פריך
לרש לקיש ומיהו פירוש ראשון נראה עיקר דלשון נבע לא משמע בעיטות דם אלא נבע ממש :
ציפון נבע נמי מעבר . ותא"ם ומה בכך והא הקיפד עליו כיון שהעביר לשון אחר שנעשה סמנין ונמתה דטהרותיו ממאות דקאמר קאי
אתכשטת שניה ומהאי טעמא נמי קאמרינן לקמן שנאן ועבר דטהרות שנעשו אחר תכשטת שניה ממאות והכא נמי ליעמא
ליכא למימר דקפידא לא מהני אלא כשעובר כו' סמנין שמעבירין בקל אבל לשון שמעבירין על ידי הדחק אפילו הקיפד טהורות דלקמן
מסיק רב פפא יכול לגאת והקיפד עליו דברי הכל טמא אע"פ שאין יכול לגאת אלא ע"י הדחק וחייט שיכול לגאת על ידי לשון דהא ממתני'
פריך רבי יוחנן לרש לקיש אמאי טהורה כי לא עבר ע"י ז' סמנין הא יכול לגאת ע"י לשון וי"ל דבריתא לא מיירי בטהרות דאחר תכשטת
שניה דיותר היה ראוי לגאת שמעמינן טהרותו טהורות דאחר תכשטת ראשונה דקאמר בבריתא דלקמן אלא אתכשטת ראשונה
נמי קאי והוה מלי למפרך מבריתא דכסמוך דקתני שנאן ועבר טהרותו טהורות אלא דנימא ליה למיפרך מנופה :
העביר עליו שבה סמנין ולא עבר העביר עליו לשון ועבר כו' . תימה פשיטא והלא איט מזכיר במשנתיט לשון בסמנין ז' סמנין ומאי
קא משמע לן והא פשיטא דבשבה לא כני ויש לומר דלשמעינן לקמן שנאן ועבר דטהרות שנעשו אחר תכשטת שניה ממאות והכא נמי ליעמא לימר
משום הטביעי לא יעבור קא משמע לן דיש להחמיר דשמא בטביעי אם העביר קודם הלשון היה עובר . גרסה לר"י דע"
שנאן לבע נמי עובר דלו לא בעי אחר טהרות אפילו למפרע הא ליכא הכא ספק ספקא ויסו ממאות למפרע כיון דליכא אלא חדא
ספקא כדפריטים בסמנין : **שדרי** הקפיד עליו . ותא"ם (ה) אמתני' דקתני הרי זה נבע מ"מ כשיכבסנו הרי מקפיד עליו ולעמא טהרות
דאחר תכשטת וי"ל דכשהו איט אלא לגבע ותא"ם מ"מ כשיכבסנו יעמא הבגד שיצא הדם ואיט בלוע וי"ל דביעאתו יבבל נמי
אתכשטת : **שדרי** הקפיד עליו ועבר . ותא"ם מה לריך לומר ועבר וכי היאמא משום דנפלגו ונמתה הבגד ת"ל אמאי נקט והקפיד וי"ל
דנקט ועבר דאז קפידא הואיל והוצילה מהכשבו שעבר ומשום הכי נמי קאתי במתניתין דכי לא עבר טהור ואלא גב דהקפיד :

תוספי הרא"ש

אלא מאי בורית אהל . קק"ק דה"ל למימר אלא לעולם מאי בורית אהל הילכך נראה כגירסא דשבת פרק אמר רבי עקיבא דגרס מעיקרא בורית אהל והתניא זה ותחל ואחר כך הטבילו ואם אין לעולם אלא מאי בורית אהל ולא עבר בראשון מה תלוי בקפידא כיון דוראי אין כאן כלום . אלא ה"מ חרי זה ספק צבע וחרי כעין ספק ספיקא ספק צבע ספק דם ואפ"ל אע"ל דם אימור מעלמא אתא ולא ספק ספיקא מכש . דא"כ בלא הענבת סמנין יהא מהור אלא אינו כשאר ספק ספיקא דעלמא משום דרוב אדם מטהרים אלא ע"י שלא עבר ע"י ז' סמנין ת"ל ספק ספיק/ומטהרינן ליה אבל דם נדה וראי אע"ג דאטרינן בנמ' דשעבר עליו ז' סמנין ומבטלו ה"ם לטהרות דאחר תכבוסת דכיון שבטל אינו מעיד עליו שאינו מקפיד עליו עוד . אבל טהרות דקדים לכן מסאות שהרי לא בטלו עדיין . ודוקא מדרבנן אבל מראורייתא טהרות כיון שהוא בלוע כל כך שאינו מטו לעבור ע"י מסמנין הלכך הוא דמטהרינן משום דאיכא לאסוקי בצבעים דאפ' היה דם נדה וראי לא היו מסאות מראורייתא אלא מדרבנן אבל אם לא המבילו דאם היה דם נדה וראי היו מסאות מראורייתא שהרי נמצא הבגד מחלה כשאל עליו חדם הלח אין לסמוך מסמס דאיכא לאסוקי בצבע . ו' הוא שיטת

תוספי הרא"ש

[ע' כנר כ']

[נסיסקא לקמן שם. פרש"י ד"ה שהמשיל שהפרימו]

כבר ג מיי' פ"ל מהל' מעשה מכסה ומשכב סלכה יג :

כבר ב מיי' פ"ב מהל' איסורי ביאה הל' לא סמג לאין קיפוסמא מכון רמג :

כבר ג מיי' שם הל' ה :

ל ד ה ו מיי' פ"ד מהל' מעשה מכסה ומשכב סלכה יד :

הגהות הב"ח

(ה) תו"ה שהרי וכו' נמתניתין דקתני :

ונמצרך אצל מנס ג' הלריך מאי זה פ"ם ופ"ע בשבת (שם ה)

אמרים לה: סנהדרין מט:

בבת ג פ"ם

שם פ"ם

אבל כלון בנמצא לחלן בל בחל כמו שפי' שבת קנ. וש' כלון מ"ל [על הרגיא]

לעניו רשיי שהרי. סבה.

שבת ג.

מוסף רשיי

הצריך לכסכס. לשפשף הכתם (זבחים לה:). שלא בסדרן. כמדר שהן שוין במשנה זה אמר זה, כך סדר הענבתן (שם). לא עשה ולא בלום. אין זה שוין, אלא לא עבר בכך אמרי מיכא לומר דם הוה והאי דלא עבר סייע משום דאין נרינין מוטילין אלא לאסר הרוק, וכן כולם כמדר (סנהדרין מט:). אנטפטרית. מקום (שבת ג. ושם: מאפטרין). הלביצין. למחרין (שם). והלעוגין. לענוב (שם). שיש לו עיקר. שנעקר נאתן (שם). שאין לו עיקר. לאסקיים נאתן בימות הגשמים, כגון קישות ודלעת וכיוצא בהן (פ"ז ד.). אין לו שביעית. ומומר לעשות מהן ספוגים ופיט מעות לאפקיר (שם). שלוף דרך. לא איפפרש אצל כך שמו (שבת ג.) ולא יודעת מאי היא (סנהדרין מט:). ביני נקבי מרגליותא. נמצא נקבי מרגליות הטוטת מתוך הים (שם). ברמצא דפרזלא. מחצות קטנים (סוכה סה.) פוריירוטא של נחל (שבת ג.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com